परस्य पीडनं कुर्वन् स्वार्थसिद्धिं च पण्डितः ।
मूढबुद्धिर्न भक्षेत वने चतुरको यथा ॥४१२॥

करटक आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चिद्वनो कथा
देशे वज्रदंष्ट्रो नाम सिंहः। तस्य चतुरकक्रव्यमुखनामानौ शृगाल ॥१६॥
वृकौ भृत्यभूतौ सदैवानुगतौ तत्रैव वने प्रतिवसतः। अथान्यदिने ५
सिंहेन कदाचिदासन्नप्रसवा प्रसववेदनया स्वयूथाद्भ्रष्टोष्ट्रयुपविष्टा कस्मिं
श्चिद्वनगहने समासादिता। अथ तां व्यापाद्य यावदुदरं स्फोटयति
तावज्जीवच्छघुर्दासेरकशिशुर्निःक्रान्तः। सिंहो ऽपि दासेरक्याः पिशि
तेन परां तृप्तिमुपागतः। परं स्नेहाद्बालदासेरकं त्यक्तं गृहमानीय
तमुवाच। भद्र न ते ऽस्ति मृत्योर्भयं मत्तो नान्यस्मादपि। तत् स्वे १०
च्छयात्र वने चतुरकक्रव्यमुखाभ्यां लालितेन भ्राम्यतामिति। यतस्ते
शङ्कुसदृशौ कर्णौ ततः शङ्कुकर्णो नाम भविष्यति। एवमनुष्ठिते चत्वा
रो ऽपि त एकस्थानविहारिणः परस्परमनेकप्रकारं गोष्ठीसुखमनुभ
वन्तस्तिष्ठन्ति। शङ्कुकर्णो ऽपि यौवनपदवीमारूढः क्षणमपि न तं
सिंहं मुञ्चति। अथ कदाचिद्वज्रदंष्ट्रस्य मत्तगजेन सह युद्धमभवत्। तेन १५
मदवीर्यात् स दन्तप्रहारैस्तथा क्षतशरीरो विहितो यथा कथञ्चिन्न दै
वाद्व्यापादितः। ततश्च प्रहारजर्जरितदेहो यदा स प्रचलितुं न शक्नो
ति। तदा क्षुत्क्षामकण्ठस्तान् भृत्यानुवाच। भो अन्विष्यतां किञ्चित्
सत्त्वं येनाहमेवं स्थितो ऽपि तद्व्यापाद्यात्मनो युष्माकं च क्षुत्प्रणाशं
करोमि। तच्छ्रुत्वा ते त्रयो ऽपि तत्रैव वने सन्ध्याकालं यावत् परि २०
भ्रान्ताः। परं न किञ्चिदपि सत्त्वं समासादितं। अथ चतुरकश्चिन्तया
मास। यदि शङ्कुकर्णो ऽयं व्यापाद्यते तदा सर्वेषां कतिचिद्दि
नानि तृप्तिर्भवति। परं नैनं स्वामी मित्रत्वादाश्रयसमाश्रितत्वाच्च वि
नाशयिष्यति। अथ बुद्धिप्रभावेन स्वामिनं प्रतिबोध्य तथा करिष्ये
यथा व्यापादयिष्यति। उक्तं च। २५